

осталим властима. Та власт (уставотворна) одређује надлежност другим властима, регулише њихове односе и, једном речи, прописује њихово постојање. Зато је исправније рећи да се ту ради не о подели власти, него о подели функција државне власти која је по својој природи у основи јединствена. Зато је исправан приговор теорији о подели власти да се у њој мешају проблем суштине власти и проблем организације власти јер свака власт је по својој логици и сржи, дакле гледано социолошко-политички, јединствена власт. Наравно, у пракси проблеми са поделом власти су далеко већи јер и тамо где се покушало доследно са њом (нпр. У САД) то се није успело. И у САД председник не врши стриктно председничку власт (извршну) тако да му се не мешају друге власти (пре свега законодавна) нити Конгрес искључиво законодавну тако да му се не мешају председничка или судска власт (Врховни суд). Услед већ поменутог механизма „теже и противтеже“, „кочница и равнотеже“ догађа се да се ове власти не само ограничавају, него и мешају и међусобно преплићу. По начелу строге поделе власти, законодавно тело само сазива, отвара и одлаже своје седнице и само се закључује што значи да органи других власти не могу то да врше. Међутим, и у САД где је најстроже изведен овај принцип, председник Републике има право да у ванредним околностима сазове оба дома или било који од њих, а такође и може да одложи њихова заседања на време које оцени да је потребно. Исто тако по начелу строге поделе власти, шеф државе, председник САД, нема право да учествује у доношењу закона, што би значило да само чланови законодавног тела – Конгреса имају право да чине законодавне предлоге. Но и ако у духу овог начела нема право законодавне иницијативе (предлагања закона), председник САД је по Уставу овлашћен да Конгресу упућује тзв. посланице у којима указује на мере (па и законе) које по његовом мишљењу треба размотрити и предузети. Иако ове посланице председника нису законски предлог и ничим не обавезују Конгрес да по њима поступи, оне ипак снагом председничког ауторитета могу и најчешће и утичу на правац законодавне активности. Међутим, председник САД има у законодавству посебно право вета по коме може захтевати да Конгрес поново решава о законодавном предлогу или предлозима, ако их је више, које не одобрава и тиме одлаже њихово усвајање до поновног њиховог усвајања у Конгресу (двотрећинском већином). Конгрес се са своје стране (у смислу теже и противтеже) меша у извршно-управну власт тако што ратификује међународне уговоре које закључи председник као и што даје сагласност на именовање највиших